

Nutná obrana

„Banálna operácia ramena sa v zlomku sekundy zmenila na boj o život“, znel titulok na prvej strane.

Pred súkromnou klinikou sa zhromaždila hŕstka novinárov a riaditeľ nemocnice s vážnou tvárou vysvetľoval dôvody vážneho stavu kapitána miestneho futbalového tímu širokej verejnosti.

Kým na jednotke intenzívnej starostlivosti hŕstka zdravotníkov bojovala s masívnym multiorgánovým zlyhaním prominentného pacienta, na gynekologickom oddelení tej istej nemocnice sa v tom istom čase kaderníčke a majiteľovi autoservisu narodila vytúžená dcéra.

Od detstva som bola zvedavá a neposedná. Zo škôlky som skoro každý deň prišla špinavá od hlavy až po päty vždy s novým nápadom ako prekvapiť rodičov. Mojim najlepším kamarátom bol Jožko zo srdiečkovej triedy. To on mi ukázal ako sa chytajú lúčne koníky, žaby, kde nájsť mŕtvu myš a naučil ma ako sa plúje do diaľky. A so všetkými novonadobudnutými zručnosťami som sa s rozžiarenými detskými očkami zakaždým pochválila doma. Mama sa potom ospravedlňovala susedom za plúvance a živé aj mŕtve živočíchy pred domom. Jožko bol úžasný, vedel všetko. Keď som raz rodičom pri nedeľnom obede povedala, že sme s Jožkom mali na pieskovisku v škôlke sex, skoro sa obaja zadusili pečehňovými haluškami. Učiteľkám v škôlke, rodičom aj psychológom som potom musela stále dookola opisovať našu nevinnú aktivitu v pieskovisku. V ten deň som stratila Jožka. Umiestnili ho do inej škôlky.

A v predvečer mojich šiestych narodenín som dokonca stratila aj hlavu. V čase, keď moja osemnásťročná sestra Laura visela na telefóne, ja z čerešne dolu hlavou.

Ona v ten deň po emotívnom rozhovore skončila s Adamom, ja po páde zo stromu s otrasom mozgu v nemocnici. Tento incident neostal bez následkov. Laura začala odvtedy veľmi nenápadne priberať, ja veľmi nápadne koktať. V septembri som s radosťou nastúpila do školy, Laura so slzami v očiach na materskú. Moje nadšenie zo zahájenia povinnej školskej dochádzky pominulo hneď v prvý deň, keď sa ma usmiata pani učiteľka spýtala ako sa volám.

„Ši-šimonka Pi-piková“, sa namiesto Šimonka Piková rozliehalo triedou za hurónskeho smiechu spolužiakov. Odvtedy mi prischla prezývka „Šiši“.

Okrem pani učiteľky sa v triede so mnou nikto nebavil. Z pochopiteľných dôvodov som sa nezúčastňovala recitačných súťaží a v školských predstaveniach som každý rok stvárňovala výlučne faunu a flóru. Nezabudnuteľný bol hneď môj prvý výkon v divadelnom predstavení „O kohútikovi a sliepočke“. Nevieam, čo ma napadlo akurát na vystúpení v kultúrnom dome pri príležitosti Dňa obce improvizovať. Ako radová sliepočka v kurníku som sa snažila vydať zo seba autentický zvuk, ale bohužiaľ som na chvíľu pozabudla na môj rečový hendikep. A tak sa mi podarilo pridať pred kotkodák jednu slabiku „ko“ navyše. Všetkých v hľadisku to náramne pobavilo. Okrem pána starostu Imricha Kodáka.

Pred hnevom rodičov a adekvátnym trestom ma zachránil môj malý synovec Samko. Prišiel na svet pár hodín po mojom nezabudnuteľnom hereckom výkone a našťastie všetku pozornosť rodiny strhol na seba.

Bola som mu za to správne načasovanie nesmierne vďačná. A od okamihu, keď som prvýkrát za sklom v pôrodnici videla ten malý uplakaný uzlíček som vedela, že to bude moja spriaznená duša. Nemýlila som sa. Keď mal Samko rok, Laura začala znova chodiť do školy a po maturite mala v pláne študovať medicínu. Samozrejme vďaka výdatnej pomoci celej rodiny. Mama dala v banke aj napriek vysokej manažérskej pozícii výpoveď a ja som každý deň po škole s radosťou trávil čas s malým nevinným človečikom, ktorému vôbec neprekážalo moje viacnásobné opakovanie prvej slabiky.

Až na problémy s učením a neustále posmešky spolužiakov som prežila aj vďaka Samkovi nádherné detstvo. Vyrastali sme ako súrodenci v harmonickom rodinnom prostredí v malom domčeku s veľkou záhradou na okraji Bratislavy. Mama sa starala o vnuka a teplo rodinného krbu, otec celé dni trávil vo svojej advokátskej kancelárii a Laura študovala na Lekárskej fakulte. My so Samkom sme viseli jeden na druhom alebo na čerešni. Laura po ukončení štúdia nastúpila ako sekundárny lekár na ÁRO, Samko do prvého ročníka základnej školy a futbalovej prípravky. A mne sa konečne za výdatnej pomoci školskej logopedičky podarilo dostať otravný rečový hendikep pod kontrolu. S rastúcim vekom a dekoltom tak narastal aj záujem spolužiakov iného pohlavia o moju osobu. Moje dlhé čierne kučeravé vlasy, nezábudkovo modré oči a dlhé štíhle nohy na nich pôsobili ako magnet.

Samko okrem mňa a futbalového ihriska stále viac času trávil aj so svojim otcom Adamom, ktorý po maturite začal pracovať v rodinnom autoservise. Aj napriek tomu, že sa s Laurou rozišli, mali medzi sebou nadštandardne dobré vzťahy a Adam nechýbal ani na jednej Samkovej narodeninovej oslave, či futbalovom zápase. Keď si po čase založil rodinu, Samko sa stal jej neoddeliteľnou súčasťou. Adam s manželkou dlho nemohli mať deti, tak k Samkovi lipla aj jeho mladá macocha. Aj keď v tomto prípade to nebola tá zlá macocha z rozprávky, ale dobrá teta Katka, ktorá ho vždy rada privítala u nich doma alebo vo svojom kaderníckom salóne.

Všetko sa zmenilo, keď som mala šesťnásť rokov. Jeden slnečný májový deň pre mňa do školy prišla uplakaná mama. Otec skolaboval v práci. Aj napriek snahe záchranárov pri prevoze do nemocnice skonal. Príčinou smrti bola podľa pitevnej správy masívna pľúcna embólia. Prvýkrát v živote som bola konfrontovaná so smrťou blízkeho človeka a v zmätenej dospievajúcej duši po čase veľký smútok vystriedal obrovský hnev. Na všetko a všetkých. Mama sa v tom období len bezmocne prizerala mojim pubertálnym výstrelkom. Dlhé čierne kučeravé vlasy som si dala ostrihať nakrátko a vystriedali sa na nich postupne všetky farby dúhy. Striedala som v tom čase nielen farbu vlasov, ale aj chlapcov. Dokonca som s jedným maturantom na parkovisku zistila čo je naozaj tá aktivita, ktorú sme s Jožkom trénovali v škôlke na pieskovisku.

Školu som v tom čase parádne zanedbávala. Všetok čas som trávila vonku s podivnou partiou. V snahe zapadnúť medzi sídliskových „týpkov“ a zapáčiť sa potetovanému dealerovi marihuany Pedrovi som začala nekontrolovane piť a fajčiť. Domov som chodila nadránom s neprítomným výrazom na tvári a zbytkovým alkoholom v krvi. Ani mamine prosby a Laurine prednášky o závislostiach ma nedonútili zmeniť môj vtedajší zhýralý spôsob života. Až keď mi chcel raz nadránom Pedro pichnúť do žily nejaké svinstvo, prvýkrát mi v období vzdoru v hlave zasvietila kontrolka a odmietla som. Keď sa Pedrovi nepodarilo spraviť zo mňa otroka návykovej látky, pár dní po našom rozchode ma bez mihnutia oka namočil do obchodovania s drogami. Našťastie vtedy okrem tvrdenia môjho bývalého frajera, že som o jeho pochybných aktivitách vedela a pomáhala mu v tom, nemali orgány činné v trestnom konaní žiadne iné dôkazy. Všetko zlé je však na niečo dobré. Táto nepríjemná skúsenosť ma našťastie včas nasmerovala znova na správnu cestu. Jediné, čoho som sa už nedokázala vzdať boli cigarety. S odretými ušami som sa stihla pripraviť na maturitu a prijímačky na žurnalistiku. Počas štúdia na vysokej škole som sekala dobrotu, študovala a starala sa o mamu. Laura sa v tom čase zdokonaľovala v miešaní uspávacích kokteíl, Samko v angličtine a futbalovej technike. Čo sa mňa týka, Pedro v mojom osobnom živote narobil takú spúšť, že prvé roky na vysokej škole som všetkým pozvaniam na rande úspešne odolávala. V treťom ročníku som sa na chate v Terchovej zoznámila s medikom Kamilom. Už pri našom prvom stretnutí medzi nami preskočila iskra. Z mojej cigarety na jeho mikinu. Asi mu imponovala pohotovosť s akou som sa mu ju snažila uhasiť pivom, lebo namiesto náhrady škody si vypýtal moje telefónne číslo. Chodili sme spolu asi tri mesiace, keď som sa rozhodla prekvapiť ho doma v Poprade. Podarilo sa. Aj keď jeho výhovorky, že si s tou polonahou prsnatou blondínou v posteli opakuje anatómiu, som neuverila. Celú cestu v nočnom vlaku do Bratislavy som preplakala. Vyžalovala som sa jednému náhodnému spolucestujúcemu, z ktorého sa vykľul chápavý študent makroekonómie. Pre permanentne prítomné slzy v očiach som si vtedy vo vlaku vôbec nevšimla obrúčku na jeho ruke. Po mesiaci sľubne sa rozvíjajúceho vzťahu mi len tak mimochodom oznámil, že má doma, v Liptovskom Mikuláši, ženu a dve deti.

Po skončení štúdia som si našla svoje miesto v živote. Editujem články v lifestylovom časopise a píšem knihy. Nič svetoborné, typické ženské romány. Laura je môj najväčší fanúšik aj kritik. Počas dlhých nočných služieb si kráti čas čítaním a hodnotením mojich literárnych počinov. Kým jej pacienti po jej uspávacích kokteiloch snívajú o zdraví, ona o princovi na bielom koni. Ten čas, kým pricvála, však už roky stráca so ženatým kráľom oddelenia v bielom plášti. Ja som pre zmenu v tej dobe hľadala lásku na internete. A práve vďaka tomu som ju stretla. Môj nový objav z internetu mi totiž okrem správy „sa mi dosť pačyš“ poslal aj vírus. Viem, že som nemala otvárať podozrivú poštu v pracovnom počítači, a ten ypsilon po „č“ ma mal odradiť hneď, ale už bolo neskoro. Laura ešte v ten istý deň ku mne domov poslala Jakuba, IT-čkára z nemocnice, aby sa pokúsil zachrániť aspoň niečo z mojej rozpisanej knihy.

Podarilo sa. V návale šťastia a aj kvôli tomu, že mi bol Jakub veľmi sympatický som prijala jeho pozvanie na rande v prírode.

Už od prvej chvíle sme si „sadli“. Poznáte to, keď už na prvom stretnutí máte pocit, že sa poznáte celé roky... A potom sa to stalo.

„Nehýb sa“, pokojným, ale rozhodným hlasom zavelil Jakub. Chytil ma za ruku a pevne ju stisol. Jeho ruka v mojej dlani mi spôsobovala príjemné šteklenie na celom tele.

O pár sekúnd a pár metrov ďalej som ich zbadala. Statnú jelenicu s dvoma malými chutnými jelenčkami. V duchu som si nadávala, že mám mobil v ruksaku.

„Rýchlo si daj dole tepláky a tričko“, menej pokojným, ale stále rozhodným hlasom po chvíli zavelil znova. V prvom momente ma prekvapilo, že ide hneď na vec, ešte k tomu v lese, ale aj tak som nemala v pláne dlho odolávať. Vysoký modrooký IT-čkár s vyšportovanou postavou sa mi veľmi páčil.

S koketným úsmevom som sa teda vyzliekla a potom mi to došlo. Celú dobu som stála v mravenisku, a to príjemné šteklenie nebola chémia medzi nami, ale tisíce mravcov, ktoré sa rozhodli putovať nahor po mojom vyšportovanom tele.

Po tom fiasku s mravcami som si myslela, že mi už nikdy nezavolá.

Keď ma na druhý deň pozval do kina, bola som zmätená až do chvíle, kým som nezistila, že sedíme medzi samými malými deťmi a sledujeme animovanú rozprávku. Mravec Z. Po čase som zistila, že Jakubovi okrem zmyslu pre humor nechýba ani charakter a morálka. Mamu a Samka si získal hneď a Laura sa tešila so mnou, že aspoň ja som konečne našla svojho princa. Prežívala som to najšťastnejšie obdobie v živote a myslela som si, že ma už nič nemôže prekvapiť. Mýlila som sa. Jedno májové dopoludnie sa z nášho domu rozliehal ulicou zúfalý krik. Privolanej policajnej hliadke sa naskytol hrôzostrašný pohľad. V kaluži krvi ležali dve nehybné telá. Mŕtvy muž mal steakový nôž zabodnutý v krku, žena v bezvedomí veľa tržných rán a podliatín na celom tele.

V ten deň ma u nás doma prekvapil Pedro. Po skončení výkonu trestu sa rozhodol začať nový život. Bez drog a so mnou. Márne som sa mu snažila vysvetliť, že nemám záujem. Nepomohlo dohováranie ani krik. Vrhol sa na mňa v kuchyni. Začala som naňho jačať, aby prestal. Keď ma chcel silným úderom do tváre umlčať a na chvíľu zoslablo jeho pevné zovretie, inštinktívne som schmatla nôž, ktorý ležal na stole a bodla som ho do krku. Presne do krčnej tepny. Obaja sme po následnom páde na zem upadli do bezvedomia. Po mojej výpovedi a sérii znaleckých posudkov zastavili vyšetrovanie a prokurátor skonštatoval, že nebola naplnená skutková podstata trestného činu zabitia, ale v mojom prípade išlo o nutnú obranu. Počas hospitalizácie v nemocnici mi diagnostikovali okrem iného aj ťažkú mániodepresívnu poruchu. Spúšťačom podľa odborníkov v oblasti psychiatrie nebola iba „nutná obrana“, ale aj hysterektómia akútne vykonaná bezprostredne po mojej nečakanej konfrontácii s minulosťou v našej kuchyni, a s tým spojený fakt, že nikdy nebudem mať vlastné deti. Iba vďaka vhodnej kombinácii antidepresív a obrovskej podpore mojich blízkych som tento nerovný boj s doposiaľ nepoznanou trýzňou v duši zvládla. Čo som však absolútne nezvládla bola správa, ktorú mi dnes pred pár hodinami s obrovským smútkom v hlase oznámila Laura.

Samko bojuje o život. Počas ligového zápasu po faule súpera utrpel úraz ľavého ramena. Komplikovaná fraktúra ramennej kosti si vyžiadala okamžitý operačný zákrok. Počas operácie sa jeho stav skomplikoval ruptúrou disekovanej brušnej aorty. V preklade to znamená, že Samko mal vrodenú

cievnu anomáliu, ktorá sa náhodne prejavila práve počas rutinnej ortopedickej operácie. Už je na sále dlhých päť hodín. Preto vás prosím o zhovievavosť pri hodnotení prípadných štylistických, či gramatických nedostatkov v texte, práve teraz si totiž písaním len krátim tie nekonečné chvíle čakania na nemocničnej chodbe...

Na chvíľu sa odmlčím, Samka práve vezú z operačky...

„S malou značkovou kabelkou v ruke a veľkým zmätkom v hlave seabedomo vošla do ich obľúbenej kaviarne. Aj napriek vysokým opätkom a krátkej priliehavej sukni sa istým krokom blížila k stolu. Roman ako vždy telefonoval a vôbec si ju nevšímal. Na rozdiel od ostatných prítomných mužov. Tí z vysokej štíhlejšej atraktívnej blondíny nevedeli spustiť oči. Obdivné mužské pohľady jej vždy lichotili, ale dnes sa inak sebaistá Rita cítila dosť mizerne. A nebolo to spôsobené len tými dvoma fľašami portského vína, ktoré včera vypili s Monikou, ale najmä výčitkami svedomia.“

„Zlatko, nevieš, kde mám to červené tričko na golf?“ , prerušil Jakub moju vzácnu tvorivú chvíľu. Píšem ďalšiu knihu. Nič svetoborné, len ľahké čítanie pre životom ťažko skúšané ženy.

Na chvíľu som prerušila očný kontakt s počítačom a nadviazala očný kontakt s mojím manželom. Keďže viem ,že navigácia typu „ v skrini v tretej poličke napravo“ je v tomto prípade iba strata času, bez slova som uložila rozpísaný text, odlepila svoj usedený zadok zo stoličky a vybrala zo skrine inkriminovaný kus odevu.

„Čo by som ja bez teba robil...“ , povedal s úsmevom namiesto ďakujem.

„Nezabudni , že oslava je o piatej, prídu všetci “, pripomínala som mu večernú akciu. Uplynuli presne dva roky od toho dňa, keď som úplne zúfalá na nemocničnej chodbe písala predchádzajúcu časť. Večer na rodinnú oslavu príde aj moja mama, Laura a Samko s priateľkou. Sára, nevlastná Samkova sestra,

dnes oslavuje narodeniny. Narodila sa presne v ten istý deň v tej istej nemocnici ako sa druhý krát na operačnom stole narodil jej brat Samko.

A keďže chcem do oslavy stihnúť ešte veľa vecí, dopísať kapitolu, upratať a vyzdvihnúť tortu, na záver dodám už iba jedno.

Pevne verím, že aj napriek všetkému, čo ma ešte v živote prekvapí, už nikdy nebudem musieť použiť nutnú obranu a nestratím momentálnu mimoriadne vzácnu pohodu v rodine aj v duši.

Eva Sabolová